

Phần 10

Chương 46

Đánh Cược

Sắc trời dần dần sáng lên, Cố Thất Hải có cảm giác như mình đã ngủ rất lâu rồi.

Mã Tu Hòa đã sớm tỉnh, trên người cả hai đều có cảm giác dinh dính khó chịu, nhưng anh vẫn ôm lấy cô, một giây cũng không muốn buông ra. Cô chỉ cần động đậy một chút cũng có thể khiến anh nổi lên phản ứng, anh nhẹ nhàng hôn lên từng vết sẹo trên da thịt cô, khiến cô đang mơ màng cũng có chút cảm giác.

Đúng lúc tình cảm hai người đang mãnh liệt dâng trào, tiếng chuông điện thoại lại vang lên phá đám.

Cố Thất Hải mơ màng nói: “Của em...”

Mã Tu Hòa thấy dáng vẻ tay cũng không nhắc lên nổi của cô, liền chủ động lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường lại giúp cô, cúi đầu nhìn tên trên màn hình, cau mày không nói lời nào.

Cố Thất Hải kéo cao chăn lên, hơi thở đều đặn, hiểu nhiên là đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Để điện thoại tiếp tục đổ chuông như vậy cũng không phải là cách hay, Mã Tu Hòa đành phải nghe máy, đầu bên kia là giọng nói hòa nhã nhẹ nhàng:

“Thất Hải, sớm.”

Mã Tu Hòa đáp: “Cô ấy còn đang ngủ, cậu tìm cô ấy có việc gì?”

Hà Diễn kinh ngạc, cậu nhận ra đây là giọng của Mã Tu Hòa, dù là qua điện thoại, nhưng không khí giữa hai người vẫn trở nên có chút kì lạ.

Hà Diễn cố hết sức tự thôi miên bản thân bỏ qua hàm ý đằng sau câu nói của Mã Tu Hòa, bình tĩnh nói: “Là như vậy, tôi vừa nghe chủ nhà của cô ấy nói rằng hôm nay sẽ đến kiểm tra phòng ở, phiền anh giúp tôi chuyển lời đến cô ấy.” Nhưng âm cuối câu hơi run run lại bán đứng nội tâm đang cuộn sóng của cậu.

Mã Tu Hòa còn chưa đáp lại, Cố Thất Hải mới tỉnh ngủ bên cạnh hỏi: “Chuyện gì?”

Mã Tu Hòa để điện thoại ra xa, giọng dịu dàng: “Chủ nhà của em sắp đến đây kiểm tra phòng.”

Về mặt Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên, Mã Tu Hòa xoa đầu cô, rồi lại nói với điện thoại: “Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu, hẹn gặp lại.”

Cố Thất Hải lại hỏi: “Là ai gọi đến thế?”

“Hà Diễm.”

Vẻ mặt Cố Thất Hải liền cứng lại.

Mã Tu Hòa cố ý hỏi: “Sao thế?”

Cố Thất Hải vốn nghĩ, mới sáng sớm Mã Tu Hòa đã nghe điện thoại giúp cô, liệu người gọi điện đến sẽ nghĩ thế nào về quan hệ giữa hai người? Nhưng nghĩ lại, tối hôm qua hai người đã làm đến bước kia, để ý nhiều chuyện như thế làm gì. Vì vậy, tâm trạng cô lại thả lỏng.

Nhưng Mã Tu Hòa lại không bỏ qua cô dễ dàng như vậy, anh ôm lấy cô đang muốn xuống giường vào ngực, “Cậu ta thích em.” Anh khẳng định chắc chắn.

Cố Thất Hải nói: “Anh cũng thích em.”

Mã Tu Hòa cắn cô một cái. “Có vẻ như em thì rất được hoan nghênh.”

Cô cũng cắn anh một cái, cười hì hì: “Anh yên tâm, em sẽ không đi ngoại tình đâu.”

Anh cũng cười, nói chắc chắn: “Có anh ở đây, em không thể đi ngoại tình nổi đâu.”

“Đồ cuồng tự kỷ.”

“Em là ‘tự’ ‘cuồng’ ‘anh’?”

“...”

Vành tai tóc mai chạm vào nhau một lúc, Cố Thất Hải suýt chút nữa thì quên mất chuyện chính, may mắn cô lại nghĩ đến đúng lúc, cô đẩy Mã Tu Hòa ra, nghiêm túc nói: “Em muốn trở về dọn phòng.”

Chỗ lửa nóng nào đó của Mã Tu Hòa đành phải miễn cưỡng ép lại, ánh mắt tức giận như muốn giết người, nhưng thấy cô lo lắng như vậy, anh vẫn cẩn thận ôm cô vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa rồi thay quần áo.

Cả đêm lăn lộn, Cố Thất Hải vẫn còn mệt mỏi, toàn thân chỗ nào cũng đều đau, giọng nói cũng khàn khàn, Mã Tu Hòa không thể nhìn cô như vậy mà còn làm việc nặng, liền sang phòng bên cạnh thu dọn đồ đạc giúp cô.

Trong quá trình dọn dẹp nhàm chán, anh lại có vài phát hiện khá thú vị.

Chẳng hạn như, trên bàn là một chồng sách chuyên ngành của cảnh sát, DVD phim trinh thám, tiểu thuyết... Theo ánh nhìn chuyên nghiệp của anh, tất cả chỗ đó đều đã có người xem qua, thậm chí còn là xem kĩ.

Mã Tu Hòa cười hỏi: “Ý em là gì thế?”

Cố Thất Hải biết mùa riu qua mắt thợ vốn chỉ để tự rước lấy nhục, nên từ từ lấy những thứ này nọ cất lên giá sách, “Chúng ta ở cùng một chỗ, dù cho sau

này em không thể giúp anh tra án... Nhưng ít ra thì em cũng sẽ không làm vương chân anh, phải không?”

“Em có thể dọn đồ sang nhà anh ở cùng.”

Cố Thất Hải ngẩn người, không hề ngượng ngùng nữa mà nhìn anh.

“Em muốn học gì, anh đều có thể tự mình dạy em.” Anh nghiêm túc phân tích, “Mà ở cùng một chỗ với anh, em cũng sẽ... không bao giờ phải dọn đồ vì một người chủ nhà nào nữa, chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn để cùng làm... những chuyện thú vị hơn.”

Cố Thất Hải vừa giận vừa cười ném một chiếc gối ôm về phía anh, anh nhẹ nhàng bắt được. “Em có muốn không?”

Cố Thất Hải không biết phải trả lời thế nào, tĩnh tâm nghĩ lại, cô không phải là không muốn, nhưng mà những năm gần đây cô đã sống một mình quen rồi, nếu sống cùng anh, những chuyện lớn nhỏ hằng ngày, sẽ đều phải bắt đầu thích ứng lại từ đầu với nhịp sống của đối phương, hơn nữa, quan hệ của hai người cũng vừa mới bắt đầu...

Mã Tu Hòa cũng nhìn ra được sự lo lắng của Cố Thất Hải, anh hơi nhếch môi nói: “Nếu em không quyết định được, vậy thì chúng ta đánh cược đi. Vụ án tiếp theo, cho dù là dùng cách gì, chỉ cần em có thể tìm được ra chân tướng, vậy thì mọi chuyện sẽ đều do em làm chủ, ngược lại, nếu em suy luận sai, thì em phải dọn đến nhà anh ở chung.”

“Nếu đoán mò mà trúng cũng được sao?”

“Có thể.”

“Anh... Đây là đang coi thường em sao?”

Mã Tu Hòa thân nhiên cười: “Không, anh tin vào khả năng thiên phú và quyết định của em.”

Mã Tu Hòa vừa đánh cược với Cố Thất Hải xong, không ngờ vụ án tiếp theo tự tìm đến luôn thật.

Khi Phó Cảnh Diệu đến tìm Mã Tu Hòa, thật ra cũng không chắc chắn lắm, hai người quen nhau nhiều năm, cũng từng làm cộng sự rất nhiều, phong cách điều tra của Mã Tu Hòa, anh rõ hơn ai hết. Đặc biệt là sau khi Mã Tu Hòa rời khỏi đội điều tra, lại có quyền tự do lựa chọn các vụ án khác nhau, kích thích, khó khăn, có tính khiêu chiến mới là các vụ án được Mã Tu Hòa ưu tiên, giống như vụ án phanh thây mà đội điều tra đang đau đầu gần đây, chắc chắn sẽ hợp khẩu vị của anh.

Nhưng lãnh đạo lại khăng khăng giao cho anh chuyển đến Mã Tu Hòa vài vụ án không có chút đặc biệt nào. Cho nên trong lòng Phó Cảnh Diệu lần này cũng thâm chuẩn bị tinh thần ‘không công mà lười’.

Nhưng sau khi Phó Cảnh Diệu nói sơ qua về vụ án, Mã Tu Hòa lại không hề nói một câu ghét bỏ nào, ngược lại rất sáng khoái mà đồng ý.

Phó Cảnh Diệu không khỏi tò mò hỏi nguyên nhân, Mã Tu Hòa chậm rãi mỉm cười: “Độ khó của vụ án này vừa vặn phù hợp với em đúng không, Thất Hải?” Anh quay đầu lại nhìn Cố Thất Hải đang chăm chú nghe bên cạnh.

Phó Cảnh Diệu lúc này mới nghe đến chuyện Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải đánh cược với nhau, anh thật sự không thể không phục sự tự tin và... sự sáng suốt của Mã Tu Hòa.

Vì có đồng nghiệp gọi đến, nói cho Phó Cảnh Diệu biết, vụ án phanh thây đã có manh mối mới, Phó Cảnh Diệu không hề do dự đáp sẽ ngay lập tức trở về Cục. Anh đưa tư liệu cho Mã Tu Hòa, trước khi đi còn không quên dặn dò:

“Tu Hòa, đánh cược thì đánh cược, nhưng anh hy vọng hai người sẽ thật sự để tâm đến vụ án này.”

“Mạng người quan trọng, đối với anh chuyện này không bao giờ có ngoại lệ.” Mã Tu Hòa đáp.

Cố Thất Hải cũng nghiêm túc nói thêm: “Em sẽ cố gắng hết sức để phá án.”

Mã Tu Hòa cũng nở nụ cười: “Đúng vậy, dưới sự dạy dỗ của anh, em nhất định sẽ có tiến bộ thần tốc.”

Tiến Phó Cảnh Diệu đi, Cố Thất Hải không dám chậm trễ, lập tức vui đầu vào xem tư liệu của vụ án.

Tối ngày 19 tháng 6, có người gọi điện báo án, trong bụi cỏ ở công viên phát hiện ra thi thể của một người đàn ông, cảnh sát có mặt để điều tra, trên thi thể của người đàn ông có rất nhiều vết thương được tạo thành từ dao, thời điểm tử vong được ước tính là vào khoảng chín đến mười giờ đêm.

Đây là lần đầu tiên Cố Thất Hải được thấy ảnh chụp hiện trường án mạng, trong ảnh là một người đàn ông mặc âu phục, dáng người gầy yếu, có vết máu đỏ sẫm chảy ra từ miệng vết thương, tràn ra âu phục, thậm chí còn nhuộm đỏ cả một mảnh cỏ bên cạnh nạn nhân.

Cố Thất Hải đè nén cảm giác không khỏe và sợ hãi của mình xuống, cầm tài liệu lên đọc tiếp.

Tên nạn nhân là Ông Hạo Cường, 35 tuổi, đã kết hôn, là một nhân viên ngân hàng, thời điểm phát hiện ra thi thể, tất cả tiền bạc trên người đã bị cướp hết, chỉ để lại chiếc ví trống rỗng và thẻ chứng minh thư, theo nhận định ban đầu của cảnh sát, đêm đó, người chết sau khi tăng ca về nhà thì gặp phải cướp, cuối cùng là bị kẻ cướp ấy sát hại. Vì thời gian xảy ra án mạng, ở công viên có rất ít người nên không có nhân chứng.

Mã Tu Hòa pha một chén trà nóng, ngồi xuống cạnh Cố Thất Hải, “Có chỗ nào đáng chú ý không?”

“Có. Trên phần tài liệu này nói, Ông Hạo Cường có thể là gặp cướp trên đường về nhà, nếu thật sự là gặp cướp, sau khi giết người, cướp của xong, có thể chạy đi luôn, vì sao còn phải để lại ví và chứng minh thư làm gì? Đây không phải là chuyện rất lãng phí thời gian sao?”

Mã Tu Hòa “Ừ” một tiếng: “Em cho rằng nguyên nhân của hung thủ là gì?”

“Em cảm thấy... Mục đích của hung thủ không phải là vì tiền, mà là trực tiếp nhằm vào tính mạng của Ông Hạo Cường. Hắn cố ý để lại ví rỗng và giấy chứng minh thư là để cảnh sát có thể nhanh chóng xác nhận được thân phận của nạn nhân.”

Mã Tu Hòa cười nhẹ: “Tốt lắm, xem ra có thể đưa phần tài liệu còn lại cho em rồi.” Anh lấy từ ngăn kéo ra một xấp giấy nữa, Cố Thất Hải nhìn thoáng qua, lại nhìn lại phần tài liệu trên tay, tập giấy kia đúng là có ghi lại nội dung phần sau của vụ án.

Cố Thất Hải kinh ngạc: “Anh giấu nó đi bao giờ thế?”

“Lúc em tiễn Phó Cảnh Diệu về.” Đối mặt với ánh mắt ngưỡng mộ của Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa rất hưởng thụ, “Tốt xấu gì thì anh cũng là một thám tử “lang thang” đã vài năm, một vài mảnh khóc nhỏ ấy tất nhiên là phải có.”

“Vậy sao anh phải giấu đi?”

“Không phải đã sớm nói rồi sao?” Mã Tu Hòa nhả từng chữ một: “Dạy - dỗ - em.”

Cố Thất Hải tức giận đẩy anh một cái, nhưng ngay lập tức lực chú ý lại bị tập tài liệu kia cuốn hút.

Cảnh sát cũng cho rằng vụ án mạng của Ông Hạo Cường nếu điều tra theo hướng một vụ cướp thì vẫn có lỗi hồng, vì thế liền tập trung vào việc điều tra quan hệ của nạn nhân, mối quan hệ đối với người xung quanh của Ông Hạo Cường rất tốt, có điều là đang lục đục với vợ là Lục Yên, trước mắt hai người đang ở giai đoạn tiền ly hôn. Nhưng vào đêm Ông Hạo Cường bị sát hại, Lục Yên vẫn ở nhà bận tụ họp từ 8 giờ đến 10 giờ đêm, trong khoảng thời gian đó không rời đi đâu, chuyện này có rất nhiều người làm chứng.

Trừ Lục Yên, các đồng nghiệp và những người thân khác của Ông Hạo Cường đều không có gì đáng ngờ.

“Cho đến bây giờ, nghi phạm của vụ án này chỉ có Lục Yên, nhưng cô ta lại có bằng chứng ngoại phạm vô cùng chắc chắn.” Ánh mắt Cố Thất Hải lóe lên, “Có thể nào Lục Yên cũng giống Tống Thiên Sinh năm đó, dùng bạn bè để ngụy tạo bằng chứng không?”

“Anh nghĩ không có khả năng đó. Nếu chỉ là một người, thì còn có khả năng để ngụy tạo chứng cứ, nhưng đây lại có năm người phối hợp với nhau, độ khó rất cao.”

Cố Thất Hải buồn rầu nhíu mày, “Chẳng lẽ Lục Yên thật sự không phải là hung thủ?”

“Có hay không, tự mình đi điều tra một chút chẳng phải là sẽ rõ sao?” Mã Tu Hòa nói.

Cố Thất Hải nửa tin nửa ngờ hỏi: “... Em có thể đi tiếp xúc với nghi phạm sao?”

“Trước đây, chuyện này sẽ phải tiến hành lén lút, như bây giờ, chẳng phải sau lưng chúng ta đã có cảnh sát làm chỗ dựa rồi sao?” Mã Tu Hòa thản nhiên uống xong chén trà, “Cho nên, thám tử thực tập, em có thể quang minh chính đại đi gặp nghi phạm.”

Chương 47

Thám Tử Thực Tập

Nhà ở của Ông Hạo Cường và Lục Yên là một khu nhà cao cấp, khung cảnh rất thoải mái, rất phù hợp với thân phận nhân viên ngân hàng của Ông Hạo Cường.

Chuyện Ông Hạo Cường bị sát hại đã được người trong khu nhà truyền tai nhau, trên đường Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải đến nơi này, hai người đã nghe được không ít lời bàn tán của mọi người về vụ án.

Cố Thất Hải đứng trước cửa nhà Lục Yên, có chút bất an bấm chuông cửa, chỉ một lát sau cô liền nghe thấy hệ thống bảo vệ cửa phát ra giọng nữ rất êm tai: “Xin chào, xin hỏi hai vị là?”

“Bà Lục, chúng tôi lại đến điều tra về án mạng của chồng bà là Ông Hạo Cường.” Cố Thất Hải theo lời Mã Tu Hòa, chọn từ ngữ có thể che giấu đi thân phận của mình, nhưng cô ý nhấn mạnh vào từ “lại”.

Hệ thống bảo vệ không có tiếng đáp lại, một lúc sau cánh cửa mở hé, Lục Yên lộ đầu ra hỏi, “Xin hỏi, hai người là cảnh sát sao?”

Mã Tu Hòa không lên tiếng đáp lại, nhưng trên mặt lại trưng ra vẻ “chính là tôi”, rất nhập vai.

Lục Yên không hề nghi ngờ, lập tức lễ phép mời Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải vào nhà.

Vào nhà xong, Cố Thất Hải mới hiểu ra tầm quan trọng của da mặt dày.

Thì ra đây chính là cái mà anh bảo có thể dùng bất kì thủ đoạn nào để tra án, quả thật... là rất quang minh chính đại.

Lợi dụng lúc Lục Yên đi pha trà cho hai người, Cố Thất Hải chăm chú quan sát ngôi nhà này, từng góc ngách trong nhà đều rất sạch sẽ, không hề lộn xộn,

tuy nhiên trên sàn gỗ sạch bóng lại có không ít thứ lộn xộn để bừa bãi ra, nào là ảnh của Ông Hạo Cường, bút máy, sổ ghi chép, một ít đồ dùng hằng ngày.

Lục Yên đi ra, cẩn thận đưa trà cho Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải, hành vi cử chỉ của cô rất dịu dàng, quần áo cũng rất đẹp đẽ, nhìn qua rất ra dáng một người phụ nữ của gia đình.

Lục Yên ngồi ở ghế đối diện hai người, nhìn không nổi mà đánh giá Cố Thất Hải: “Cô cảnh sát này tuổi còn rất trẻ nhỉ?”

Bàn tay đang cầm chén trà của Cố Thất Hải hơi run lên, hôm nay vì đến đây, cô đã cố tình ăn mặc sao cho trưởng thành một chút, không ngờ vấn đề tuổi tác này vẫn rất khó che giấu.

Mã Tu Hòa nghiêm trang đáp: “Trước mắt cô ấy vẫn là sinh viên ngành cảnh sát, lần này tôi mang cô ấy theo coi như là thực tập, cô không ngại chứ?”

Lục Yên cười lắc đầu, dễ nhận thấy là cô đã tin lời Mã Tu Hòa.

Cố Thất Hải lén thở phào một hơi, hỏi: “Bà Lục, xin lỗi vì đã mạo muội, theo phần điều tra trước kia, tôi biết được là cô và Ông tiên sinh hiện tại đang ở trạng thái tiền ly hôn, xin hỏi là tình cảm hai người đang có vấn đề sao?”

Nụ cười của Lục Yên có chút chua xót: “Nói thế nào nhỉ, mặc dù chúng tôi muốn ly hôn, nhưng mà đó cũng chỉ là do nhất thời tức giận mà nói ra thôi. Mặc dù tình cảm của tôi và Ông Hạo Cường vẫn tốt nhưng không ngờ anh ấy đột nhiên lại gặp chuyện này...” Nói xong từ cuối cùng, giọng Lục Yên bắt đầu trở nên nghẹn ngào.

Cố Thất Hải thấy thế cũng không đành lòng, rút ra một tờ khăn giấy đưa cho Lục Yên.

Lục Yên nhẹ nhàng lau nước mắt, nói tiếp: “Nếu tôi sớm biết rằng anh ấy gặp chuyện không may trên đường về nhà, dù gần đây công việc của anh ấy có bận bao nhiêu đi chăng nữa, thì tôi nhất định sẽ không để cho anh ấy thường xuyên tăng ca về khuya như vậy, có lẽ mấy tên côn đồ đó đã nhìn trúng vào điểm này nên mới ra tay với anh ấy...”

Tâm trạng Lục Yên không ổn định, Cố Thất Hải lại hỏi thêm vài vấn đề nữa xoay quanh vụ án, câu trả lời cô nhận được đều không rõ ràng, dường như Lục Yên vẫn còn chìm trong cảm xúc mất đi người chồng yêu quý của mình.

Cố Thất Hải cảm thấy nếu tiếp tục hỏi thì cũng sẽ không thể thu được manh mối có ích nào nữa, vì thế cô và Mã Tu Hòa đành đứng dậy xin phép ra về, lúc đi ra cửa, Cố Thất Hải lơ đãng, suýt thì đập trúng phải thứ gì đó trên sàn nhà.

Về mặt Lục Yên có lỗi: “Thật ngại quá, hai ngày nay tôi đang sửa sang lại di vật của Hạo Cường, trong nhà có chút lộn xộn.”

Cố Thất Hải nghe vậy liền nhìn thoáng qua mấy thứ trên sàn nhà, lúc này Mã Tu Hòa cũng dừng bước, đột nhiên quay đầu hỏi Lục Yên: “Bà Lục, bình thường cô có sở thích nào đặc biệt không?”

Vấn đề bất ngờ này không hề liên quan gì đến vụ án mạng, Lục Yên ngân người, nói: “Leo núi.”

Mã Tu Hòa nghe rõ, gật đầu, đưa Cố Thất Hải rời đi: “Hôm nay đã làm phiền cô rồi, chúng tôi xin phép ra về. Tạm biệt.”

Mã Tu Hòa cũng để ý đến sắc mặt của Cố Thất Hải khi đi về có vẻ nghiêm trọng, dường như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, anh cũng không quấy rầy cô.

Cho đến khi hai người về nhà, có vẻ như cô đã chỉnh sửa lại xong các tài liệu về Lục Yên, anh mới hỏi: “Lần đầu tiếp xúc với nghi phạm thám tử thực tập thấy thế nào?”

Cố Thất Hải phục hồi tinh thần, đối với điểm đáng ngờ trong lòng, cô cũng không chắc chắn lắm, “Mặc dù trong quá trình tra hỏi, Lục Yên luôn có dáng vẻ sâu nảo khi nhắc đến Ông Hạo Cường, cô ta cũng không ngừng nhắc lại chuyện mình yêu anh ta sâu đậm thế nào... Nhưng mà... Em cảm thấy thật ra cô ấy không yêu Ông Hạo Cường giống như lời nói của mình.”

Mã Tu Hòa cảm thấy rất hứng thú với luận điểm của cô, “Em căn cứ vào đâu?”

“Vừa rồi khi chúng ta ở nhà cô ấy, chẳng phải trên sàn nhà có rải rác không ít đồ dùng cá nhân của Ông Hạo Cường sao? Theo cách ăn mặc của Lục Yên và căn nhà của họ, có thể nhìn ra là cô ta là một người rất coi trọng hình thức, nhưng lại cố tình để di vật của người chồng yêu quý của mình xuống đất, mà lúc em rời đi, thiếu chút nữa là dẫm lên một số thứ mà cô ấy lại không phản ứng gì nhiều. Nếu là em, đối với những thứ có liên quan đến những người em yêu thương, em nhất định sẽ giữ gìn thật tốt, tuyệt đối không có thái độ như vậy.”

Mã Tu Hòa nhìn cô, không nhận xét cô đúng hay sai.

“Sao thế? Có đúng không?”

Mã Tu Hòa ngồi xuống ghế sofa, nở nụ cười: “Một thời gian ngắn như vậy mà em có thể thấy được điểm này, xem ra thành quả dạy dỗ của anh cũng không tệ lắm.”

Người này... Rốt cuộc là khen cô hay là tự khen chính mình thế?

Cố Thất Hải tự nhiên ngồi vào lòng anh: “Anh cũng cho rằng Lục Yên có chỗ không ổn?”

“Đâu chỉ là không ổn, tất cả biểu hiện trong quá trình nói chuyện vừa rồi của cô ấy đều rất đáng ngờ.”

Cố Thất Hải chăm chú đợi anh phân tích.

“Thứ nhất, em có nhớ những lời bàn tán mà chúng ta nghe được trên đường đi vào khu nhà kia không? Nhớ kỹ, về sau khi tra án, từng chi tiết nhỏ một cũng là mấu chốt rất quan trọng, theo lời của những người dân ở đây, có thể thấy tình cảm của Ông Hạo Cường và Lục Yên không tốt không phải là chuyện ngày một

ngày hai mà có, nó đã được lưu truyền đi khắp mọi nơi rồi, mà nhìn vào thái độ dối xử của Lục Yên đối với di vật của Ông Hạo Cường có thể thấy, tình cảm của cô ta hoàn toàn là dối trá, mà vì sao Lục Yên vẫn luôn khẳng khẳng rằng tình cảm của mình với chồng vẫn rất tốt? Không phải là vì không để danh người bị tình nghi rơi lên đầu mình sao? Thứ hai, một câu nói vô tình của cô ta khiến cho anh chú ý, cô ta nói: Nếu tôi sớm biết rằng anh ấy gặp chuyện không may trên đường về nhà, dù gần đây công việc của anh ấy có bận bao nhiêu đi chăng nữa, thì tôi nhất định sẽ không để cho anh ấy thường xuyên tăng ca về khuya như vậy. Những lời này nghe qua thì là lời tự trách bản thân xuất phát từ tình yêu của mình đối với chồng mình, nhưng đồng thời cũng cho ta thấy một manh mối, trước khi Ông Hạo Cường bị sát hại, cô ta cũng đã nắm rõ thời gian biểu của Ông Hạo Cường, nếu cô ta thật sự là hung thủ, thì dựa vào những hiểu biết về nạn nhân trong thời gian dài, muốn xuống tay thật sự rất dễ dàng. Cuối cùng, đồng thời cũng là sự thất bại lớn nhất trong màn nguy trang của cô ta. Trước khi rời đi, anh đã tùy tiện hỏi sở thích của cô ta là gì, chuyện này dường như không hề liên quan đến vụ án, khiến cho cô ta trở tay không kịp. Lúc ấy cô ta đã trả lời là gì?”

Cô Thất Hải nhớ lại một chút: “Leo núi.”

“Đúng rồi, cô ta nói dối, một lời nói dối tràn đầy sơ hở. Lục Yên sống trong khu nhà cao cấp, chồng là người có việc làm ổn định, cô ta cũng mặc toàn hàng hiệu, giày dép trước cửa đều là những đôi cao gót đẹp đẽ, mà đôi giày duy nhất thích hợp để vận động thì lại rất sạch sẽ. Cô ta liệu có phải là loại người yêu thích loại thể thao vận động khiến cho người ta đổ mồ hôi, mất sức lực như leo núi không? Rất rõ ràng là cô ta đang nói dối.”

“Thì ra vấn đề đơn giản như vậy lại tra ra được nhiều manh mối quan trọng như vậy.” Cô Thất Hải cảm thán. “Nhưng chỉ là vấn đề sở thích rất bình thường, Lục Yên vì sao lại phải nói dối?”

Mã Tu Hòa dựa người vào ghế sofa, tay mở TV lên, giải thích: “Thông thường, một người nói dối là vì muốn che giấu đáp án thật sự, cho nên theo bản năng sẽ nói ra một đáp án tương phản hoàn toàn với câu trả lời đúng. Giống như thể loại vận động mạnh như leo núi, trái lại với nó sẽ là một loại hoạt động trong nhà, mà không hề hao phí thể lực.”

Cô Thất Hải bắt đầu suy nghĩ: “Vẽ tranh... vẽ tranh? Không phải, mười ngón tay của Lục Yên thon dài, hoàn toàn không giống với tay của người thích vẽ. Như vậy... là đọc sách?”

“Không phải, anh đã quan sát giá sách của nhà cô ta, bên trên toàn là sách tài chính chuyên môn, chắc hẳn là sách của Ông Hạo Cường. Suy nghĩ của em có thể mở rộng ra hơn một chút không?”

Cô Thất Hải trầm tư suy nghĩ, nếu có thể, cô rất muốn dùng điện thoại để tra thử đáp án, liệu trên mạng có đáp án nào có thể giúp cô lý giải câu hỏi này không...

Mắt Cố Thất Hải lóe lên, thốt ra: “Là lên mạng.”

Mã Tu Hòa cong khóe môi: “Không tồi.”

“Nhưng Lục Yên thích lên mạng, thì có liên quan gì đến vụ án?”

“Có liên quan nhiều là đằng khác, nghi phạm sát hại Ông Hạo Cường chỉ có một người, giả sử chuyện này thật sự có liên quan đến Lục Yên, dưới tình huống cô ta có bằng chứng ngoại phạm rất chắc chắn, chỉ có cách duy nhất để có thể giết hại Ông Hạo Cường.”

Dưới sự dẫn dắt suy luận của Mã Tu Hòa, Cố Thất Hải dần dần cũng có thể đuổi kịp được tiết tấu của anh.

“Mượn đao giết người.” Cô nói khẽ.

Đáp án này nghe có vẻ kì quái, nhưng đây lại là biện pháp duy nhất.

“Chính nó, mối quan hệ với mọi người xung quanh của Ông Hạo Cường rất tốt, trừ Lục Yên ra thì không hề gây thù chuốc oán với bất kì ai. Như vậy Lục Yên có thể lợi dụng ai để đi sát hại Ông Hạo Cường?”

“Vì không có người nào như vậy, nên mới gọi là khó mà nghĩ ra.”

Cố Thất Hải càng nghe càng hoang mang: “Thế giới này thật sự có người sẽ vì một người không liên quan đến mình mà mạo hiểm phạm tội sao?”

Mã Tu Hòa không lên tiếng, tầm mắt của anh vẫn luôn dừng ở bản tin đang phát trên TV, chăm chú mà yên tĩnh.

Một lát sau anh để lộ ra một nụ cười bí hiểm: “Thất Hải, chúc mừng em, vụ án đầu tay của em, hóa ra là cũng khá thú vị.”

Cố Thất Hải vẫn đang không hiểu gì, Mã Tu Hòa nói tiếp: “Mai chúng ta đến cục cảnh sát một chuyến.”

Chương 48

Liên Hệ Giống Nhau

Lần gần đây nhất Cố Thất Hải đến cục cảnh sát chính là một năm trước, khi đây cô vẫn là nghi phạm của một vụ án mạng.

Bẵng đi một thời gian, không ngờ thân phận hiện tại của cô đã thay đổi rồi, “đôi nghề” thành thanh tra điều tra án mạng.

Cố Thất Hải còn chưa thích ứng được với bầu không khí ở cục cảnh sát, còn Mã Tu Hòa lại thấy rất thân quen với nơi này, anh thoải mái dẫn cô đi một mạch đến văn phòng cảnh sát hình sự, sau khi cùng nhau phá vụ án người hâm mộ, tất cả các cảnh sát của văn phòng hình sự đều đã có ấn tượng tốt với Mã Tu Hòa, không nói lời nào liền dẫn họ đến phòng của Phó Cảnh Diệu.

Lúc đó Phó Cảnh Diệu còn đang bận sút đầu mề trán vì vụ án phanh thây, khi Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải bước vào, về mặt Phó Cảnh Diệu mệt mỏi, ngay cả hơi sức để chào hỏi cũng không có.

Phó Cảnh Diệu đưa cho hai người một tập tài liệu, “Chuyện hai người muốn điều tra đều được ghi lại trong này, đúng như hai người đoán, một tháng trước khi Ông Hạo Cường gặp chuyện, Lục Yên thường xuyên ra hàng internet, có một số hàng internet đã ghi lại được hình ảnh của cô ta khi đến.”

Cố Thất Hải nghi ngờ hỏi: “Gia cảnh của Lục Yên cũng khá giả, cô ấy muốn lên mạng thì cần gì phải ra hàng internet? Hơn nữa những hàng internet mà cô ấy đi lại còn ở rất xa.”

Mã Tu Hòa cầm tài liệu lên, lật sang trang khác, “Tất nhiên là không muốn lưu lại dấu vết, chỉ tiếc là lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt.”

Phó Cảnh Diệu gật đầu: “Chuyên gia kĩ thuật vừa khôi phục lại lịch sử dùng máy ở quán internet, phát hiện ra gần đây Lục Yên vẫn luôn đăng nhập vào hai trang web trong nước, có quan hệ rất thân mật với một ID khác trên đó. Về phần thân phận thực sự của ID đăng nhập kia, vì diễn đàn không quy định đặc biệt về chuyện đăng kí hội viên, nên hiện tại nhân viên của tôi vẫn còn đang tìm.”

Mã Tu Hòa lấy bút, khoanh lại một số nội dung trong tài liệu, rồi cuộn tập giấy lại, đưa cho Cố Thất Hải, chuyển chủ đề: “Tôi hôm qua tôi xem tin tức trên TV mới biết được tổ cậu đang điều tra chuyên án về một vụ án phanh thây, hôm nay tôi đến là để hỏi tài liệu về vụ án ấy.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy thì giật mình, Cố Thất Hải cũng thế. Ngay cả cô cũng không biết hôm nay Mã Tu Hòa đến đây còn là vì một vụ án khác nữa. Theo lý mà nói, cấp trên trong cục không hề có ý định cho Mã Tu Hòa tham gia vào vụ án phanh thây này, nhưng trong khoảng thời gian này tổ chuyên án đang gặp khó khăn trong quá trình điều tra. Phó Cảnh Diệu thầm cân nhắc trong lòng một chút, nếu đưa tình hình của vụ án này đưa cho Mã Tu Hòa, đầu tiên là anh có thể sửa sang lại các chứng cứ một cách rõ ràng, thứ hai là một người có năng lực xuất sắc là chuyện ai cũng có thể thấy, có khi lại có thể tăng tiến độ của vụ án.

Đây rõ ràng là một quyết định lợi nhiều hơn hại.

Phó Cảnh Diệu đứng dậy đóng cửa lại, bắt đầu kể tóm tắt lại các tình tiết khó hiểu của vụ án phanh thây này cho Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa.

Sáng sớm ngày 21 tháng 6, một ông lão chuyên thu gom phế liệu ở thành phố Hương thấy trong một đồng đồ nát một túi hành lý, ông lão thấy túi vẫn còn mới tinh, chất liệu lại tốt, nhưng rất nặng, ông lão nghĩ bên trong có thể có chứa đồ gì đó đáng giá, vì thế liền mở túi ra, không ngờ bên trong lại chứa hơn mười khối thi thể máu tươi đầm đìa.

Chỗ khối thi thể ấy sau khi được đưa đến chỗ pháp y để tiến hành khám nghiệm, khám nghiệm xong thì thấy được nạn nhân là một cô gái, tuổi khoảng

từng 25 đến 35, cao khoảng 168cm, thân hình thuộc hạng trung bình, thời gian tử vong là khoảng hai giờ sáng hôm trước.

Cảnh sát dựa theo chỗ tin tức ấy tiến hành điều tra trên toàn thành phố, kết hợp với các số liệu của các cô gái bên phòng điều tra người mất tích, cuối cùng cũng xác định được thân phận của nạn nhân.

Tên nạn nhân là Hùng Tình Tình, 28 tuổi, là người đến từ thành phố Châu, thành phố giáp liền với thành phố Hương, không có nghề nghiệp cụ thể, là một bà chủ của gia đình, bốn ngày trước đã ngồi thuyền đến thành phố Hương, nguyên nhân không rõ.

Cảnh sát có tra hỏi qua bạn bè của Hùng Tình Tình, biết được Hùng Tình Tình không hề có người quen nào ở thành phố Hương.

Mà trong quá trình tra hỏi, hầu như tất cả mọi người đều nghi ngờ người sát hại nạn nhân chính là chồng của cô, Đặng Tinh. Trong khoảng thời gian ba năm kết hôn, Đặng Tinh từng nhiều lần ở bên ngoài... khiến cho Hùng Tình Tình dần dần xao nhãng việc nhà, chìm đắm trong internet. Từ đó Đặng Tinh vẫn luôn nặng lời với cô, có vẻ rất chán ghét.

Nhưng đúng vào hôm rạng sáng Hùng Tình Tình gặp nạn, nghi phạm đáng ngờ nhất lại đi công tác ở thành phố khác, có cả đồng nghiệp làm chứng.

Vì thế tất cả các manh mối chồng chất lên nhau lại đứt đoạn tại đây.

Phó Cảnh Diệm nhìn Mã Tu Hòa nói: “Câu nhất định là đã có phát hiện gì mới rồi.”

Không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định chắc chắn.

Vì Phó Cảnh Diệm đã kể rõ các chi tiết của vụ án này, ý cười trên mặt Mã Tu Hòa càng lúc lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Giống như anh đã thực sự chứng kiến toàn bộ vụ án rồi vậy.

Mã Tu Hòa không nói gì, anh lại quay đầu nhìn Cố Thất Hải bên cạnh, cô cúi đầu sắc mặt nghiêm túc, hai tay nắm chặt lại với nhau, mỗi khi cô đang chăm chú suy nghĩ, cô đều luôn coi mọi người như không khí như vậy. Không quá lâu sau, cô lại vội vàng mở tập tài liệu trong tay ra, lục lọi, khi nhìn lại nội dung trong đó, ánh mắt cô như nhìn thấy ánh sáng, sáng rực lên.

Mã Tu Hòa cười nói, đề nghị: “Không bằng trước tiên chúng ta hãy nghe lời giải thích của Thất Hải đi.”

Cố Thất Hải kinh ngạc nhìn Mã Tu Hòa, nhưng giọng nói của Mã Tu Hòa không có chút ý trêu chọc nào, anh rất tin cô.

Cố Thất Hải lại nhìn Phó Cảnh Diệm một cái, mặc dù anh có chút ngạc nhiên trước quyết định của Mã Tu Hòa, nhưng anh không lên tiếng phản đối, ngược lại anh còn có chút mong chờ.

Dưới sự dẫn dắt ngắn ngủi vài ngày của Mã Tu Hòa, rốt cuộc Cố Thất Hải có thể suy luận ra điều gì?

Cố Thất Hải bình tĩnh lại, nhanh chóng nhớ lại phần suy luận vừa rồi của mình, cô có để ý trong phòng có một chiếc bảng trắng sạch sẽ, vì thế liền đi đến đó.

Hằng ngày, khi ở chung với Mã Tu Hòa, có sự dẫn dắt cẩn thận của anh, cô có thể tự nhiên mà nói hết tất cả các phát hiện và suy luận của mình nói ra từng chút một, nhưng lúc này đang ở văn phòng của cục cảnh sát, cách một cánh cửa, cô cũng có thể cảm thấy được sự vất vả của các cảnh sát viên đang điều tra vụ án, hiện giờ cô có thể cảm nhận được, chỉ một câu, một từ phản bác của mình có thể gây nên ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa gánh nặng tâm lý mấy năm qua cũng tạo cho cô rất nhiều áp lực.

Nhưng cô chắc chắn sẽ không lùi bước.

Cố Thất Hải hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Đầu tiên, em cảm thấy vụ án này và vụ án của Ông Hạo Cường có một số chỗ giống nhau.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy liền sững sốt, mà trên mặt Mã Tu Hòa ý cười lại càng đậm.

Cố Thất Hải cầm bút, vừa viết chữ lên bảng trắng, vừa nói: “Điểm thứ nhất, là bối cảnh giống nhau. Ở cả hai vụ án, trước khi bị sát hại, cuộc sống hôn nhân của nạn nhân đều gặp vấn đề, mà nghi phạm lớn nhất của cả hai vụ án đều là người bầu bạn của nạn nhân: Lục Yên, Đặng Tinh, nhưng hai nghi phạm lớn nhất này lại đều có bằng chứng ngoại phạm rất chắc chắn.

Điểm thứ hai, là thời gian hai người bị sát hại rất gần nhau. Thời điểm tử vong của Ông Hạo Cường là tối ngày 19 tháng 6, trong khoảng từ 9 đến 10 giờ, mà của Hùng Tinh Tinh lại là rạng sáng ngày 21 tháng 6, hai giờ sáng, nhìn qua thì có vẻ hai vụ án xảy ra vào hai khoảng thời gian hoàn toàn độc lập, nhưng nếu để ý thì sẽ thấy hai vụ án diễn ra rất gần nhau, chỉ cách nhau khoảng hơn 13 tiếng đồng hồ.

Về phần điểm giống nhau thứ ba... Không, không hẳn là điểm giống nhau, mà là điểm giống nhau giữa Lục Yên và Hùng Tinh Tinh, một tháng trước khi Ông Hạo Cường bị giết hại, Lục Yên thường xuyên đến quán internet, mà Hùng Tinh Tinh cũng là một người cuồng internet đến cực độ.”

Nói đến đây, Cố Thất Hải liền đặt bút xuống, lại mở tập tài liệu trong tay ra, trong bản ghi chép về các số liệu thu được khi Lục Yên lên internet có một cột thống kê riêng, trong đó có ghi lại địa chỉ IP của ID thường xuyên tiếp xúc với Lục Yên.

Địa điểm: Thành phố Châu.

Cố Thất Hải nói: “Căn cứ vào cách nói của người thân và bạn bè của Hùng Tinh Tinh, cô ta không hề có hiểu biết gì về thành phố Hương, mà Hùng Tinh

Tình lại là một người nội trợ, cuộc sống chỉ quẩn quanh một vòng tròn nhỏ bé, tất nhiên sẽ không vì công tác mà đến thành phố Hương. Vậy mục đích cô ấy đến thành phố Hương này là gì? Cho nên em mới thử lớn mật suy luận rằng, không phải Hùng Tình Tình không có người quen ở thành phố Hương, mà là không có người quen biết thực sự ngoài đời ở nơi này. Hùng Tình Tình đến thành phố Hương không phải là gặp người quen ở ngoài đời, mà là gặp mặt người từ trước đến nay cô vẫn quen biết trên internet.

Mặc dù dựa vào lời suy luận của em, và cả ba điểm giống nhau kia, còn chưa thể chắc chắn được người bạn qua mạng của Lục Yên là Hùng Tình Tình, nhưng em cảm thấy được hai vụ án có nhiều trùng hợp như vậy, chắc chắn không chỉ là tình cờ. Trước kia em đã đọc rất nhiều tài liệu, tiểu thuyết trinh thám, trong đó có một chủ đề là loại thủ đoạn ‘trao đổi giết người’.

“Giả thiết là Lục Yên và Hùng Tình Tình đã quen biết nhau qua diễn đàn trên mạng, vì ở cuộc sống bên ngoài hai người đều có hận ý đối với chồng mình, nên dưới sự đồng cảm với nhau, hai người đều thống nhất đề ra một kế hoạch giết người, kèm theo đó là sự đảm bảo bản thân mình có được chứng cứ ngoại phạm chắc chắn nhất.

Từ đó thì dù cho Ông Hạo Cường có bị sát hại, Lục Yên bị nghi ngờ nhiều nhất đi chăng nữa, nhưng người ra tay giết người không phải là cô ta, cho nên cô ta có thể thuận lợi tránh được sự điều tra của cảnh sát. Cũng như vậy đến khi sát hại Đặng Tinh, hai người cũng sẽ thực hiện kế hoạch tương tự.”

“Em nghĩ khi đó Lục Yên và Hùng Tình Tình đã đề ra kế hoạch như vậy, nhưng khi Hùng Tình Tình làm theo kế hoạch, bí mật đến thành phố Hương để sát hại Ông Hạo Cường, thì có một chuyện bất ngờ nằm ngoài dự đoán của cô ấy xảy ra - Lục Yên làm phản.” Cố Thất Hải bỗng nhiên trầm trọng bổ sung thêm, “Không, có lẽ ngay từ đầu, Lục Yên vẫn luôn lợi dụng Hùng Tình Tình mà thôi.”

Chương 49

Tương Lai Có Em

Cố Thất Hải còn chưa nói hết suy luận của mình, Phó Cảnh Diệu đã hiểu ra tất cả đầu đuôi của hai vụ án, khi đi ra khỏi văn phòng, anh vỗ vỗ vai Cố Thất Hải, sau đó nói với Mã Tu Hòa: “Câu đúng là không nhìn nhầm người.”

Phó Cảnh Diệu dẫn phòng điều tra hình sự đi ra ngoài, không khí vốn đang khẩn trương nhất thời liền trở nên im lặng. Cố Thất Hải vẫn còn đứng trước tấm bảng trắng, nhìn Mã Tu Hòa. Một lát sau Mã Tu Hòa nắm tay cô, “Em có thể nói tiếp rồi, anh vĩnh viễn là thính giả trung thành của em.”

Lời nói đùa khoa trương của anh khiến cho Cố Thất Hải bật cười thành tiếng, về phần điều tra kỹ lại vụ án, đã có Phó Cảnh Diệu xử lý, giờ cô có thể yên tâm rồi, nhưng mà, lúc này trước mắt cô còn vị thính giả duy nhất này.

Vì thế cô lại nói tiếp: “Hùng Tình Tình đúng theo kế hoạch đã định ra, sau khi giết Ông Hạo Cường đã đến nơi hẹn để gặp Lục Yên, trong lòng cô ấy vẫn một mực tin rằng, Lục Yên cũng sẽ dựa theo kế hoạch giúp mình giết chết Đặng Tinh, nhưng cô ấy lại bị Lục Yên tàn nhẫn giết người diệt khẩu. Để đánh lạc hướng điều tra, Lục Yên cố tình phanh thầy thi thể của Hùng Tình Tình, địa điểm để thi thể cũng rất xa nơi phát hiện ra thi thể của Ông Hạo Cường, hơn nữa vụ án này và vụ án của Ông Hạo Cường là do hai người khác nhau hoàn toàn gây ra, thủ pháp gây án cũng khác nhau, cảnh sát căn bản sẽ không hề hoài nghi cái chết của Hùng Tình Tình lên người cô ta, mà việc là nghi phạm trong vụ án giết Ông Hạo Cường, cô ta lại có bằng chứng ngoại phạm rất chắc chắn. Chỉ cần không liên hệ hai vụ án lại với nhau, Lục Yên hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay tránh thoát khỏi tất cả sự điều tra.”

Cố Thất Hải nói nhiều như vậy xong, cổ có chút khô, mà điều càng khiến cho cô mất bình tĩnh hơn, là sự im lặng của Mã Tu Hòa, anh chỉ nhìn cô, đối với lời suy luận của cô không hề có lời nhận xét nào. Cô đành phải lấy dũng khí, chủ động hỏi: “Như thế nào?”

Mã Tu Hòa lúc này mới nở nụ cười, vẫy vẫy tay về phía cô: “Lại đây.”

Cố Thất Hải sợ phần suy luận vừa rồi của cô có gì sai, không hề do dự liền đến bên anh, lại bị anh kéo một cái.

Cố Thất Hải ngã vào lòng Mã Tu Hòa, hai gò má liền đỏ ửng lên.

Mã Tu Hòa thấp giọng nói: “Em với anh cái gì cần làm cũng đã làm rồi, giờ mới chỉ ôm một chút cũng ngại.”

Cố Thất Hải đẩy đẩy anh, anh lại càng ôm chặt hơn nữa. Cô nhắc nhở anh: “Đây là cục cảnh sát.”

“Nhưng chỉ có hai chúng ta.” Mã Tu Hòa lại hỏi cô. “Chẳng lẽ em muốn thân mật với anh trước mặt bọn họ?”

Cố Thất Hải nghĩ “Không, nhưng mà anh... Đột nhiên sao lại ôm em?”

“Anh chỉ thấy, mấy ngày nay vì điều tra vụ án mà em đã vắng vẻ anh khá lâu rồi. Hơn nữa...” Đột nhiên anh lại im bật.

“Hơn nữa gì cơ?”

Mã Tu Hòa cúi đầu nhìn cô, hôm nay ra khỏi nhà có chút vội nên cô đeo kính ra ngoài, nhưng mặc dù cách hai mắt kính rất dày, ánh mắt của cô vẫn lấp lánh như những ngôi sao đêm. Không, trong mắt anh, cô so với ánh sao, so với mặt trời còn chói mắt hơn.

Anh tháo kính mắt của cô xuống, nhân lúc cô mở miệng định nói, anh liền hôn cô.

Thất Hải, anh thật sự rất yêu dáng vẻ tự tin tỏa sáng của em.

Hôn một lúc lâu, hô hấp của Cố Thất Hải dần trở nên không đều, cô dùng tất cả ý chí còn lại trong người, đẩy mạnh hai tay đang bắt đầu làm cản của người nào đó. “Anh còn chưa nói cho em biết, rốt cuộc phần suy luận của em có đúng hay không?”

Mã Tu Hòa nhướn mày, lại ôm cô vào lòng, “Nếu suy luận của em sai, thì chẳng phải là Phó Cảnh Diệu đang chán quá nên dẫn cả phòng đi ăn dạo phở ngắm xe cộ sao?”

Vừa nói xong, chuông điện thoại trong túi Mã Tu Hòa liên kêu, hai tay anh vẫn ôm lấy Cố Thất Hải, dáng vẻ lười biếng. Cố Thất Hải thấy vậy đành phải thay anh lấy điện thoại. Người gọi đến là Phó Cảnh Diệu, có lẽ là vụ án đã có tiến triển mới rồi, Cố Thất Hải vội vàng bắt máy, đưa đến bên tai Mã Tu Hòa.

“Tu Hòa, đồng nghiệp bên thành phố Châu đã đi điều tra máy tính của Hùng Tình Tình, quả nhiên cô ta là người bạn qua mạng của Lục Yên, trước mắt còn đang trong quá trình khôi phục lại các cuộc trò chuyện đã bị Hùng Tình Tình xóa, mặc dù mới khôi phục được một nửa, nhưng đã có được một phần nội dung kế hoạch giết chồng của Hùng Tình Tình và Lục Yên.”

Cố Thất Hải dựa vào Mã Tu Hòa, cũng nghe được giọng của Phó Cảnh Diệu, nghe được vụ án đã được điều tra tới bước này, cô cũng rất vui mừng. Mà Mã Tu Hòa vẫn rất bình tĩnh, nói: “Nhưng cậu cũng biết, chỉ dựa vào phần ghi chép các cuộc trò chuyện này, cũng không thể chứng minh chắc chắn rằng Lục Yên chính là hung thủ đã sát hại Hùng Tình Tình và Ông Hạo Cường.”

Phó Cảnh Diệu nói: “Cho nên hiện tại tôi đã đến nhà Lục Yên.”

Mã Tu Hòa ôm chặt Cố Thất Hải đang vì hưng phấn mà đang làm loạn, nở nụ cười. “Không tởm, theo phong cách phạm tội của Lục Yên, ở nhà cô ta, mọi người chắc chắn sẽ có thể tìm được, một thứ chỉ có hung thủ mới có thể có được...” Anh thoáng kéo dài âm cuối.

“Vật tùy thân đã mất của Ông Hạo Cường và Hùng Tình Tình trước khi chết.”

Phó Cảnh Diệu và Cố Thất Hải không hẹn mà cùng lên tiếng bổ sung.

Sau khi tìm ra manh mối về vụ án của Ông Hạo Cường và Hùng Tình Tình, trong đáy lòng Cố Thất Hải dường như có cảm giác mới trút bớt đi gánh nặng.

Mã Tu Hòa giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, sau khi về nhà anh cũng không hề nhắc lại chuyện vụ án, hai người vẫn như trước, cùng nhau xem TV, tắm rửa, sau đó...

Cho đến buổi sáng của một ngày nào đó, Cố Thất Hải nằm trong lòng Mã Tu Hòa, đột nhiên nói: “Anh giúp em thu dọn đồ đạc đi.”

Mã Tu Hòa lúc này từ người đến giọng nói, chỗ nào cũng toát ra vẻ thỏa mãn, hài lòng: “Hừm? Hôm nay bà chủ nhà nghiêm khắc của em lại đến kiểm tra?”

“Đúng vậy, là lần kiểm tra cuối cùng.” Cố Thất Hải cố nén ý cười, “Sau khi nhà hết kì hạn cho thuê, em lại không có chỗ ở rồi, làm sao bây giờ?”

Mã Tu Hòa liền bật dậy: “Phòng của em hết hạn?”

Cố Thất Hải gật đầu nói: “Anh có đồng ý thu nhận em không?”

Mã Tu Hòa cười, hôn cô: “Rất sẵn lòng.”

Cố Thất Hải cũng vui vẻ đáp lại anh. Qua khoảng thời gian nhàn nhã vừa rồi, cô đã nghĩ rất nhiều, cũng đã rất rõ. Trong chuyện tình cảm, cô là người khá bảo thủ, nếu không phải là anh chủ động nhắc đến chuyện ở chung, có lẽ dù hai người ở bên nhau vài năm rồi cô cũng sẽ không đề cập đến.

Về phần chuyện hai người cá cược với nhau, dù anh không chủ động tranh công, nhưng hơn ai hết cô cũng rất rõ ràng, nếu không phải là anh năm lần bảy lượt gợi ý cho cô, cô cũng sẽ không thuận lợi suy luận được chân tướng của vụ án ấy. Hiện giờ vụ án đó cũng đã được phá một cách thuận lợi, hung thủ đã được bắt giam, anh giữ đúng lời hứa để cho cô tự quyết định chuyện có dọn đến ở cùng anh hay không.

Bây giờ nghĩ lại, đó quả thực là một ván cược bất công.

Vì, anh đã biết rằng cô rất thích ở cùng một chỗ với anh, hằng năm, hằng tháng, mỗi giờ, mỗi phút.

Cho nên cô cũng rất thoải mái làm ra quyết định mà mình mong muốn nhất.

Hành lý của Cố Thất Hải cũng rất ít, Mã Tu Hòa chỉ hai ba lượt đã đóng gói hết tất cả đồ đạc của cô vào. Cố Thất Hải nhìn quanh căn phòng trống rỗng, đột nhiên có chút xúc động. Nhớ lại một năm trước, cũng là vào mùa hè nóng nực thế này, cô mò hôi đầm đĩa đến khu trọ, về nhà lại đúng lúc gặp anh tốt bụng kéo hành lý đến trước cửa nhà giúp cô, anh cũng không để lại danh tính. Cô vẫn nhớ kĩ ý tốt ấy của anh, đến tận khi khu nhà xảy ra hỏa hoạn, anh và cô đồng sinh cộng tử, từ đó tương lai của hai người liền quấn vào nhau.

Hóa ra đã qua một năm.

Cố Thất Hải còn đang chìm lại trong dòng hồi ức, bà chủ đã đến kiểm tra lại nhà ở, bà kiểm tra cẩn thận một lượt, không thấy chỗ nào có vấn đề, Cố Thất Hải liền làm thủ tục, trả lại chìa khóa phòng cho bà.

Bà chủ nhà tiếc nuối nhận chìa khóa, nói: “Thật ra phòng này cũng tốt mà, tiền thuê cũng hợp lý, rõ là một năm qua sống cũng tốt mà, sao đột nhiên lại không ở nữa?”

Cố Thất Hải cười trừ, không nói gì, bà chủ nhà lại tò mò hỏi: “Vậy sau này cháu định sống ở đâu?”

Cô Thất Hải còn đang nghĩ xem nên đáp lại thế nào cho hợp lý, thì Mã Tu Hòa ở nhà bên cạnh đột nhiên đi ra: “Thất Hải, bàn chải đánh răng của em cũ rồi, em có thói quen dùng bàn chải mềm phải không? Anh giúp em thay bàn chải mới nhé.”

Bà chủ hơi kinh ngạc, sau lại có vẻ như hiểu rõ, Cô Thất Hải thấy vậy liền đuổi Mã Tu Hòa vào phòng. Bà chủ nhà cười gượng hai tiếng: “Thì ra cháu và người nhà bên cạnh... là bạn trai, bạn gái.”

Đến nước này, Cô Thất Hải cũng không thể không thừa nhận.

“Giờ các cô gái càng ngày càng cởi mở hơn rồi...” Bà chủ nhà nói thâm, “Haiz, đã ở chung với đàn ông rồi, Hà Diễm kia... Thật đúng là một đứa trẻ si tình đáng thương mà.”

Cô Thất Hải nghe được lời nói của bà chủ nhà, nhưng vẫn giả bộ như không có chuyện gì. Cuối cùng tiễn được bà chủ nhà về xong, Cô Thất Hải có chút mệt mỏi bước vào nhà Mã Tu Hòa.

Mở cửa ra, chào đón cô là một cái ôm ấp áp.

Nghe được tiếng cười rõ ràng trên đỉnh đầu, Cô Thất Hải tức giận huých khuỷu tay vào lồng ngực rắn chắc của anh. “Anh chắc chắn là cố ý. Bàn chải cũ gì chứ, chỉ giỏi lấy cớ.”

“Là anh không thích cách bà ấy nhìn em, giống như muốn dán chữ “bạn gái Hà Diễm” lên người em vậy.”

Cô Thất Hải thở dài nói: “Nói thật, nếu lúc trước không có Hà Diễm, em cũng sẽ không đến đây ở.”

“Cho nên em muốn anh cảm ơn cậu ta, vì cậu ta không chỉ là tình địch của anh, mà còn là bà mối của chúng ta sao?”

Cô bị anh chọc, chỉ có thể cười khổ.

Cô ôm anh, lại nghĩ về chuyện cũ, hai người cùng nhau trải qua những chuyện sống chết, khổ đau, đến giờ rốt cuộc cũng yêu nhau.

Đôi lại là một năm trước, có lẽ cô sẽ không bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mình sẽ lấy thân phận là bạn gái để vào nhà của anh, nơi này anh từng coi là lãnh địa riêng của mình, không ai được bước vào, từ nay trở đi nó sẽ là ngôi nhà chung của hai người.

Cho dù anh có giỏi giang, thông minh đến mấy, thì chung quy lại anh vẫn là người đàn ông bình thường, có lẽ sau khi sống chung, khuyết điểm của anh sẽ lộ rõ ra, trong thời gian ấy hai người có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh lạnh, rồi sẽ hòa hợp, sau lại cãi nhau, rồi lại hòa hợp... Cứ như thế vòng đi vòng lại, nhưng mà, chỉ khi cùng nắm tay nhau trải qua những năm tháng như vậy, bọn họ mới có thể có một tương lai thật lâu dài.

Dù thế nào, tương lai có nhau là đủ rồi.

Chương 50

Tôi Không Sai

Mã Tu Hòa chuyển toàn bộ dụng cụ vẽ tranh của Cố Thất Hải đến thư phòng, mang tiếng là để cho cô có không gian thật tốt để vẽ tranh, nhưng Cố Thất Hải biết mục đích chính của anh là giám sát cô.

Cố Thất Hải sống một mình lâu, tất nhiên cũng hình thành thói quen tùy tiện, cô cũng tự biết bản thân mình có không ít thói xấu, không làm việc nhà, ít ăn, thức đêm, nhưng từ khi chuyển về ở cùng Mã Tu Hòa, anh đã quyết định sẽ bắt cô từng chút, từng chút một bỏ hẳn. Thay đổi tất nhiên là khó khăn, nhưng Cố Thất Hải lại cảm nhận được, có một người tình nguyện ép buộc mình như vậy cũng là một loại hạnh phúc.

Trong thư phòng có rất nhiều tài liệu về các vụ án mà sáu năm qua Mã Tu Hòa giải quyết, dưới sự cho phép của anh, Cố Thất Hải liền lấy một ít ra đọc, tài liệu của mỗi vụ án đều được anh dùng kẹp tài liệu kẹp gọn gàng lại, ở cạnh tài liệu còn viết tên và thời gian bắt đầu và kết án bằng tiếng Anh, nội dung được ghi chép lại cũng rất chi tiết, bên cạnh mỗi một chi tiết của vụ án còn có ghi lại phần suy luận của Mã Tu Hòa, so với chỗ tiểu thuyết trình thám mà Cố Thất Hải mua còn có ích hơn rất nhiều.

Trong số rất nhiều tài liệu, Cố Thất Hải phát hiện ra một tập tài liệu so với các tập khác có vẻ còn dày hơn gấp mấy lần, trên tiêu đề chỉ viết một chữ cái X, hơn nữa... còn không có ngày kết án.

Mà ngày vụ án xảy ra, chính là 6 năm trước.

Cố Thất Hải đã nghĩ đến quá khứ mà Mã Tu Hòa từng nhẹ nhàng nhắc qua, cùng với vụ án kinh người mà Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh từng nhắc đến.

Đó là nguồn gốc sâu xa của Mã Tu Hòa bây giờ.

Cố Thất Hải khá tò mò, nhưng bàn tay đã động đến tập tài liệu X lại từ từ thả xuống.

Nếu anh không chủ động nói với cô, thì chắc chắn cho rằng lúc này không phải là thời điểm thích hợp, vậy thì, việc mà cô cần làm, chỉ là chờ anh mở miệng thôi.

Lại đến ngày mừng mười, đêm qua, dưới sự nhắc nhở của Mã Tu Hòa, lúc mười một giờ Cố Thất Hải đã đặt bút xuống, lên giường đi ngủ, hôm nay là ngày nghỉ của cô, nếu là ngày bình thường thì cô đã ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại, nhưng hôm nay cô lại dậy thật sớm, sửa soạn một chút rồi đi ra ngoài.

Mã Tu Hòa hỏi cô mới biết được, ngày mừng mười hàng tháng, là ngày định kì cô vào nhà giam thăm Nhậm Tuyết Lan, dù mưa gió cũng không đổi.

Nhậm Tuyết Lan ở trong nhà giam đã một năm, đã sớm thay đổi cách ăn mặc điếm lệ động lòng người, cô cắt tóc, không còn trang sức, dáng người cũng gầy đi không ít, sắc mặt có vẻ tốt hơn trước. Cô dường như trở về thời điếm khi mới học trung học, ánh mắt trầm tĩnh đã không còn bị đục vọng che lấp.

Cuộc sống trong nhà giam của Nhậm Tuyết Lan rất buồn tẻ, cô rất ít khi kể về khoảng thời gian khi cô trong đó, ngược lại cô thích nghe những chuyện bên ngoài mà Cố Thất Hải kể lại, dù là một chuyện rất nhàm chán, cô cũng nghe rất chuyên chú.

Thời gian vừa rồi Cố Thất Hải bận tối tăm trời đất, nên cũng không nhắc đến chuyện của cô với Mã Tu Hòa với Nhậm Tuyết Lan. Nhậm Tuyết Lan nghe vậy, giật mình: “Đến giờ mình vẫn còn tưởng rằng cậu sẽ ở cùng một chỗ với Hà Diễm.”

Cố Thất Hải không ngờ Nhậm Tuyết Lan lại hiểu lầm như vậy, cô liền giải thích. “Hà Diễm cũng tốt, nhưng mà... Mình chưa từng có suy nghĩ ấy đối với Hà Diễm.”

Hơn nữa vì Mã Tu Hòa, vì bản thân, cũng là vì Hà Diễm, cô đã lâu không liên lạc với Hà Diễm.

Dù sao tình cảm chính là món nợ mà mãi mãi không thể trả hết được.

Nhậm Tuyết Lan thản nhiên cười cười: “Nói ra cũng không sợ cậu chê cười, thật ra mình vẫn còn thích Hà Diễm, đương nhiên mình cũng biết bọn mình không hề có khả năng. Nhưng đời người, mình lại cảm thấy sống có một nỗi nhớ nhung nào đó cũng tốt, bây giờ, mỗi ngày mình đều nghĩ đến người nhà, nghĩ đến cậu, lại nghĩ đến Hà Diễm, dù chuyện gì xảy ra, mình cũng thấy đều có thể chịu được.”

“Tuyết Lan, cậu nhất định phải bình yên đi ra, chúng mình đều đợi cậu.”

Nhậm Tuyết Lan gật gật đầu, ánh mắt hiện lên thêm một tia kiên quyết.

Nhậm Tuyết Lan nói: “Từ khi mình làm ra chuyện có lỗi ấy, bạn bè của mình cũng chỉ còn lại cậu và Hà Diễm, mặc dù hai người không ở cùng một chỗ, nhưng cậu không sai. Thất Hải, cậu phải hạnh phúc, hạnh phúc thay phần mình.”

Thời gian thăm hỏi kết thúc, Cố Thất Hải chậm rãi đến cửa, thời tiết vốn đang sáng sủa, không biết đã có mưa rơi từ khi nào, Cố Thất Hải khi ra ngoài thấy trời vẫn âm ập, nên không mang theo ô, cô đành phải ngồi ở cửa đợi mưa tạnh. Cô đang buồn chán ngắm mưa bên ngoài, thì trong tầm mắt cô đột nhiên xuất hiện một bóng người mà cô không bao giờ nghĩ đến.

Hà Diễm cười với cô: “Vừa rồi người bảo vệ nói với anh có một gái vào thăm Nhậm Tuyết Lan, anh liền đoán ra được đây là em.”

“Anh cũng đến thăm cô ấy?”

“Ừ, bắt đầu từ đầu năm nay anh mới đến đây thăm cô ấy, Nhậm Tuyết Lan khi nhìn thấy anh thì rất vui vẻ, vì thế giờ cứ có thời gian rảnh thì mỗi tháng anh sẽ đến đây thăm cô ấy.”

“Em không biết chuyện này.” Hà Diễm chưa từng nói qua với cô, Nhậm Tuyết Lan cũng không, cô và Hà Diễm mỗi tháng đến đây một lần, đến nhiều như vậy, lại còn trùng hợp gặp nhau một lần. Cô cùng anh rốt cuộc là có duyên hay vô duyên?

Hà Diễm nhìn qua không gian mù mịt bên ngoài, “Em không mang ô sao? Anh đưa em đến trạm xe buýt.”

Cố Thất Hải không biết trả lời như thế nào, lại nghĩ đến những lời Nhậm Tuyết Lan vừa nói, lại cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng Hà Diễm đã mở ô ra, chiếc ô rất lớn, hai người đi chung cũng không có vẻ quá thân mật.

Hà Diễm vẫn luôn có dáng vẻ nho nhã quân tử, Cố Thất Hải đành phải vút bỏ bản khoán trong lòng, bước đến bên anh.

“Đúng rồi, anh nghe cô chủ nhà nói em đã trả lại nhà ở?” Trong tiếng mưa rả rích, giọng nói của Hà Diễm nhẹ nhàng mà rất có lực vọng lại.

Cố Thất Hải đáp: “Phải.”

Sau đó là một khoảng thời gian im lặng ngán ngùi.

Cố Thất Hải nghĩ thầm, nhìn theo quan hệ của Hà Diễm với bà chủ nhà, ngoại trừ chuyện trả nhà, bà chủ chắc hẳn cũng đã nói với Hà Diễm chuyện cô chuyển tới nhà Mã Tu Hòa sống. Cố Thất Hải cũng không có ý định giấu giếm, nhưng mà... Mã Tu Hòa cũng nói đúng, dù sao thì cô cũng là người trong lòng của anh ấy...

Hà Diễm lại hỏi, “Ở nhà của anh ta... Em sống có quen không?”

Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên với sự thẳng thắn của anh, nhưng mà nói cho cùng, anh cũng không có ý xấu, anh chỉ quan tâm cô mà thôi. Trước giờ anh vẫn luôn quan tâm đến cô, cũng giúp cô rất nhiều.

Mặc dù chúng ta không cùng ở chung một chỗ, nhưng tôi không sai.

Cố Thất Hải thầm nghĩ những lời này, nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện đều rất tốt.”

Dù là anh, hay là tôi...

Bên xe buýt đã ở ngay trước mắt, mưa vẫn rả rích không ngừng, Hà Diễm đưa Cố Thất Hải đến bên xe xong cũng không rời đi, mà cùng cô đợi xe buýt tới.

Cho đến tận khi Cố Thất Hải cẩn thận đi lên xe buýt, Hà Diễm mới mở ô ra, trong lòng dường như mất đi một cái gì đó. Anh biết, hôm nay tiễn cô gái này đi, cô sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Cô giống như một giấc mộng, không thể với tới, nhạt nhòa như sương khói.

“Thất Hải!” Hà Diễm lấy hết dũng khí gọi lớn.

Cố Thất Hải dừng bước, quay đầu lại nhìn cậu.

“Em phải...” Cậu ngừng lại một chút, rồi lại cười dịu dàng, “Để cho anh ta chiều cô em thật tốt nhé.”

Cửa xe đóng lại, mưa rơi xuống cửa kính, khuôn mặt Hà Diễm dần trở nên nhạt nhòa, nhưng mà, Cố Thất Hải vẫn có thể nhìn được trên khuôn mặt của Hà Diễm có một giọt nước lăn dài.

... Đó nhất định là giọt nước mưa...

Cô tự nhủ, rồi đứng yên mặc cho xe buýt đưa cô đến trạm xe kế tiếp.